

Kalásris

Szebbnél szebb gyöngyszemek csillognak előttetek egy csodás füzéren, s ezek a gyöngyök nem mások, mint a Vojtina játékosainak legkedvesebb meséi. Ezúttal Arany Zoltán muzsikus fűzi a fonálra azt a mesét, amit gyerekkora óta igazán csak szeret.

„Gyerekkoromban olvastam először ezt a mesét, vagyis az egyik változatát. Akkoriban csak azért szerettem, mert jókat lehetett rajta nevetni. Aztán amikor felnőttként újra a kezembe akadt, már a mesében benne rejlő, a zenével kapcsolatos humort is tudtam értékelni, arról nem is beszélve, hogy azóta már személyesen is találkoztam palóccokkal...
(*palócok = Észak-Magyarországon és Szlovákiában élő, az egyik legismertebb magyar nyelvjárást, a palócot beszélő emberek.*)
Szóval Nektek is jó szívvel ajánlom ezt a vidám, szellemes „palócságot”!”

Arany Zoltán

Illyés Gyula:

A palóc meg az egri nagytemplom

Mikor a bíres egri székesegyházat fölépítették, a vidékről sokan bejártak, főleg vasárnap, az új templomnak s a zenés nagymisének bámulására. Többek között Mézes Pesu Istenmezejéről szintén elment Bera nevű fiával a templomoldalba, szekeresüül.

- Te, Bera, te csak maradj itt a lovakkal, hogy el ne hajtsák; én bemegyek a misére - mondta Pesu, s azzal bement a templomba.

Az érseki mise eltartott tovább egy óránál. Azalatt Bera elunta magát odakint. Rátámadt hát a nagy sokára kijött öregre:

- Hát kelmed mit tátotta olyan sokáig a száját, hiszen már délre jár?

- Hej, Bera! Lettél volna csak ott! Abogynézegettem a nagyképeket meg ablakokat, hát egyszer csak

meghúzzák a csengőt. De olyan nagy volt az, mint nálunk a kisbarang! Arra aztán kijött rengeteg sok pap gyertyával! De annyi volt ott, mint kutyában a bolha!

Legutoljára pedig kijött egy vén, mérges pap. Azon nyomban igen megharagudott, hogy ő bizony nem misézik. Kapta magát, leült a székre. Odafenn a kóruson meg elkezdtek muzsikálni. Egy nagy, hosszú német meg ott integetett a muzsikások közt egy bottal, hogy táncoljanak már.

De bizony a sok német csak nézegetett egymás szemé közé, de egyikük se merte elkezdni! Nem vagyok rest, beugrok a közepére, lehajtom a csuhaujjamat, rákezem a kállai kettőst! No, nem is kellett egyéb! Rámzúdul a rettentő sok német, hogy kidobnak, mert itt nem szabad táncolni.

De én sem hagytam magamat, misét hirtelenében, hogy nekem azt mondtam, hogy nem tudtam nem is marad belőle. De hát a szokást, de ha nem szabad, nem is értenek ezek úgy hozzá, ne muzsikáljanak. Erre aztán mint a mi papunk, mert az egy-otthagytak. De a vén pap csak magában is hamarabb elrántja, sebogy sem akart misézni. Egy ez meg szerszámostól, papostól pap már a könyvet is elébe tar- sem éri végét.

totta, hogy mondja már; de biz az csak vonogatta a vállát, akár-hogy hajlongtak is előtte! Egyszer aztán egyik mégis kitalálta a szíve szándékát. Kapta magát, egy nagy tátozó csukafőt a pap fejébe nyomott, egy nagy ezüst kampósbotot meg a kezébe adott. Erre aztán meg-

mozdult a pap, mert már majdnem dél volt; így mondta el nagy nebezen a misét. Odafent meg a kóruson, örömkö- ben, hogy meg tudták mozdítani a helyéből, elkezdtek trombitálni meg ke- repelni. Így lett nagy sokára vége a misé- nek. Pedig azt gon- doltam, mikor az a sok pap nekiszaladt az oltárnak, hogy úgy elrántják azt a

